ឱ! មហាភ្នំដងរែក

អនុស្សាវរីយ៍ដ៏មហាខ្លោចផ្សាក្នុងរបបសម័យខ្មែរក្រហម

ព្រះតេជគុណ អគ្គធីរោ លី ខាន់

ព្រះចៅអធិការ វត្ត ពន្លឺពុទ្ធចក្រ
ទីក្រុងឡូវែល, រដ្ឋម៉ាស្សាឈូសែត, សហរដ្ឋអាមេរិក
គ.ស. ១៩៨២ – ព.ស. ២៥២៥

រៀបចំចងក្រងបោះពុម្ពដោយ

យឿន សំខាន់

មេសា ២០០៩

ឱ! មហាភ័យអាពត

អនុស្សាវរីយ៍ដ៏មហាខ្លោចផ្សាក្នុងរបបសម័យខ្មែរក្រហម

នមោនមស្សការលើកហត្ថាឱនសិរសី
គ្រានេះនឹងសម្តែងថ្លែងដំណាលពីព្រឹត្តិការណ៍
បង្គំរតនត្រៃដាក់តម្កល់លើសិរសា
ប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ខ្លោចផ្សារាស្ត្រកម្ពុជាត្រូវវេទនា ។

ជប់ប្រាំពីរមេសាមួយពាន់ប្រាំបួនរយចិតប្រាំ
ខ្មែរក្រហមវាសម្លាប់ស្លាប់រង្គាលគ្រប់ភូមិស្រុក
ប្រជារាស្ត្រត្រូវវេទនាជិតបួនឆ្នាំក្នុងនរក
ខ្លះសម្លាប់ទាំងទារកអស់ទាំងពូជគ្មានប្រណី ។

វារឹបអូសយកអស់ទ្រព្យរបស់ទាំងប៉ុន្មាន
ទីក្រុងស្ងាត់ជ្រងំផ្ទះធំៗ រុះហិនហែ
ស្លាបព្រានិងឆ្នាំងចានកាំបិតពូថៅកញ្ជើល្អី
ជម្លៀសរាស្ត្រទៅនៅព្រៃគាស់រានដីគ្រប់មណ្ឌល ។

វត្តអារាមយកធ្វើគុកឃុំអ្នកស្រុកធ្វើទោសពៃរ៍
ពុទ្ធរូបទាំងធំតូចវាវាយខ្ទេចអស់គ្មានសល់
គម្ពីរអត្ថបាលីចោលដាសដីតាមដើងថ្នល់
មន្ត្រីសង្ឃគ្រប់មណ្ឌលស្លាប់គ្មានសល់ដោយប្រល័យ។

ពង្រាត់អស់កុមារព្រាត់ប្រាសគ្នាពីម៉ែឪ
អ្នកខ្លះប្រាសច្រើនខួបមិនដែលជួបកូនប្រុសស្រី
បំបែកនាំយកទៅទុកឲ្យនៅស្ពានដទៃ
ទោះឈឺឬស្លាប់ក្តីក៏ឥតបីបានដឹងដែរ ។

ធ្វើការជាទម្ងន់ស៊ូអត់ធន់ព្រោះខ្លាចក្ស័យ
ស៊ីបបររាវកខ្វក់សោជាងជ្រូកអន់លើសឆ្កែ
វាវាយធាក់មនុស្សស្រីដែលមានផ្ទៃជិតគ្រប់ខែ
ម្ហូបអាហារច្រើនបន្លែស្ងោរតែផ្ទីនិងត្រកួន ។

ដាច់បបរបួនប្រាំថ្ងៃវាឲ្យស៊ីតែកន្ទក់
គ្មានកម្លាំងទៅធ្វើការចោរមោហាវារុកគួន
ហេវពេកដេកមិនលក់មុខស្លាំងស្ងក់ស្គមទាំងខ្លួន
ទំត្រដរលុះស្លាប់ខ្លួនប្រពន្ធកូននៅកំព្រា ។

ស្រីក្រមុំខូចរូបឆោមកាយទ្រុឌទ្រោមដូចជាយាយ
ជង្គង់ធំជាងភ្លៅក្បាលនោះកូវធំជាងស្មា
ប្រុសកម្លោះផងទាំងឡាយខ្លួនប្រែក្លាយដូចជាតា
ជ្រុះអស់ទាំងកេសាឈឺគ្រាំគ្រាជាទម្ងន់ ។

មុខហើមភ្នែកលឿងស្លេកគ្មានថ្នាំពេទ្យព្យាបាលរោគ
ដាច់ពោះស្លាប់ជិតអស់គ្មានស្រណោះប្រជាជន
ស្លាប់អស់ច្រើនគរគោករោគរាតត្បាតគ្រប់តំបន់
ហេវហត់ស្លាប់ទាន់ហន់កប់មិនទាន់រាល់ខែថ្ងៃ ។

ខ្លះខំគេចកៀសប្រាណវាចាប់បានវាយសម្លាប់
មួយរយរត់រួចមួយស្លាប់រង្វើយពាសពេញព្រៃ
ខ្លះត្រូវមីនផ្ទុះផាប់ខ្លះបាញ់ស្លាប់ជិតដែនថៃ
ពួកវាយាមរាល់ថ្ងៃចាំប្រល័យគ្រប់ទិសទី ។

រាស្រ្តត្រូវអន្តរធានស្លាប់រាល់លានដោយដៃទមិឡ
ចាប់ចងកាប់ផ្តាច់ផ្តិលឆ្អឹងដេរដាសពេញធរណី
ស្លាប់ដោយធ្វើការធ្ងន់ខ្លះស្លាប់ដោយគ្មានបាយស៊ី
អត់ម្ហូបឃ្លានពេញទីស៊ីកណ្តុរជាអាហារ ។

លុះឆ្នាំចិតប្រាំបួនយួនចូលវាយកំចាត់ទមិឡ
ខែមួយថ្ងៃប្រាំពីលទមិឡបោលចូលព្រៃព្រឹក្សា
ឯកឧត្តមហេងសំរិនឡើងគ្រប់គ្រងរដ្ឋកម្ពុជា
រាស្រ្តរាងចាលក៏នាំគ្នាភៀសអាត្មាចោលស្រុកស្រែ ។

ចូលដល់ព្រំដែនថៃចោរចង្រៃប្លន់យកអស់
មាសពេជ្រទ្រព្យរបស់គ្មានសល់សោះទាំងចិនខ្មែរ
ចោរសៀមវាវាយតប់ជ្រមុញទ្រូបលើក្ដីស្រែ[1]
ផែកខ្លួនគ្មានសល់ទេធេរហូតទ្វារតូចធំ ។

រួចផុតពីចោរប្លន់ចូលតំបន់ភូមិណងចាន
មិនអាចស្នាក់យូរបានសៀមសាមានវាដាក់ច្រំ
បញ្ជូនជនភៀសប្រាណរាប់រយឡានដោយបង្ខំ
ដឹកទៅដាក់នាជួរភ្នំព្រំដែនខេត្តព្រះវិហារ ។

លុះព្រឹកឡើងដេញឲ្យចុះបាញ់បង្រ្គះស្លាប់ច្រើនក្រៃ
ក្មេងចាស់ទាំងប្រុសស្រីនិងកូនខ្ចីស្លាប់ត្រៀបត្រា
ភិតភ័យខ្លាំងក្រៃលែងរត់ប្រដែងពារលើគ្នា
ដណ្តើមចុះពីបុព្វតាអន្ទះសារព្រោះខ្លាចក្ស័យ ។

ផ្លូវចុះភ្នំចោតចង្អៀតខំប្រជ្រៀតប្រពួនគ្នា
ប្រទោងឫស្សីរុក្ខាមែកព្រឹក្សាលតា[2]*ព្រៃ*
ទម្លាក់សំពាយចុះពួកប្រុសៗ លោតចុះខ្មី
ចាំទទួលយកកូនខ្ចីតពីដៃនៃមាតា ។

ចុះពីព្រឹកលុះរសៀលទើបដល់ក្នុងជ្រលងភ្នំ
សងខាងព្រៃជិតជុំភ្នំមួយគូទន្ទឹមគ្នា
ពួកខ្លះរកកាច់ឧសផ្ទុះគ្រាប់ស្លាប់ច្រើនមហិមា
ខ្លះស្វែងរកគង្គាជាន់ត្រូវមីនផ្ទុះស្លាប់ទៅ ។

ជនភៀសខ្លួនច្រើនម៉ឺននាក់ធ្លាក់នៅក្នុងភាពអាសន្ន
តក់ស្លុតភ័យស្មោស្មន់នឹកគុណព្រះ គុណម៉ែឪ
នឹងឆាកថយក្រោយវិញសៀមស្ទាក់បាញ់មិនឲ្យទៅ
នឹងទៅមុខឥតមានផ្លូវក្រាស់ដោយស្មៅនិងស្បូវភ្លាំង ។

ចុះទឹកជួបក្រពើឡើងទៅលើប្រទះខ្លា
ចូលព្រៃទាក់បន្លាឡើងរុក្ខាវាក់នឹងស្រាំង
គ្រានោះពួកចាមជ្វាហ៊ានពុះពារយ៉ាងក្លាខ្លាំង
បើកផ្លូវជាអាទិតាំងមីនផ្ទុះក្លាំងស្លាប់ត្រៀបត្រា ។

*“ **ឱ! មហាភ្នំដងរែក** វែងអនេកជំស្កឹមស្កៃ*
ដើមស្រឡៅខ្ពស់ត្រៃឈើត្រៃបែកព្រៃជ្រៃជន្ទា
សូរស័ព្ទរៃកណ្តឹងយំទ្រហឹងឆ្លើយឆ្លងគ្នា
ស្រណោះដល់ជនកម្ពុជាចរលើលាកំសត់ក្រៃ ។”

---

[1] បានហុដោះយកខ្សែក្រវាត់មាសពីចង្កេះកែវអោយទៅសៀម ហើយចោរសៀមវាដាល់មួយដៃផ្កាប់មុខទៅនឹងក្ដីស្រែ ព្រោះវាខឹងដោយក្រអោយខ្សែក្រវាត់ទៅវា គឺថា បើវាមិនកំហែងយើងមិនអោយវា។

[2] លតាជាតិ ជាតិវល្លិ៍គ្រប់ប្រភេទតែងដុះវារឡើងដើមឈើ។

ដើររុកក្នុងព្រៃជ្រៅពារលើស្មៅស្បូវស្បាតក្រាស់   គ្រាប់មីនផ្ទុះច្រើនណាស់ត្រូវក្មេងចាស់ស្លាប់ពេញព្រៃ
អ្នកខ្លះត្រូវរបួសបាក់បែកអស់ទាំងជើងដៃ   ដេកស្ដូកបាត់ស្មារតីចាំតែថ្ងៃក្ស័យជីវា ។

ឯប្រពន្ធនិងកូនតូចស្បៀងក៏ហោចទ្រាំមិនបាន   ចោលប្ដីក្នុងស្មសានយំបោកប្រាណអន្ទះសា
នឹងនៅកំដរប្ដីគ្មានចំណីបរិភោគ្គា   ហើយខំកាត់ក្ដីមេត្តាចោលសង្សារទាំងអាល័យ ។

ពួកជនពនេចរខំត្រដរឆ្លងព្រៃភ្នំ   អត់បាយកូនវាយំឈឺរងឹងាប់ច្រើនក្រៃ
ដើរដេកស៊ីជិតខ្មោចក្លិនអសោចិស្អុយពេកក្រៃ   ខ្លះហើមជំស្អឹមស្លេក្ខខ្លះបាក់ដៃបែកសិរសា ។

ដើរប្រុងគ្រប់ជំហានឈានតម្រូវដានអ្នកមុន   ខុសដានមុនតែស្កុនអន្តរាយដល់ជីពជន្មា
រយៈផ្លូវដែលវិបត្តិត្រូវប្រយ័ត្នប្រាំទិវា   មួយគារុត[៣]នៃមាគ៌ាត្រូវយាត្រាអស់ប្រាំថ្ងៃ ។

អ្នកខ្លះមានកូនពីរ[៤]កើតកញ្ញើលទាំងអស់គ្នា   ខំរែកកូនលុះហើមស្មាចរយាត្រាកាត់ព្រឹក្សព្រៃ
ស្ត្រីខ្លះប្រសូតកូនទាគីឡូសាមប្រាំបី   ខ្លះរលូតកូនពីផ្ទៃលំបាកក្រៃស៊ើរមរណា ។

ខ្លះមកដល់ភូមិសាឯមកើតកូនស្រីស្រស់ប៉ប្រិម   ជីតា[៥]អរញញឹមដាក់ឈ្មោះចៅ សាឯមព្រឹក្សា
ខ្លះកើតកូននៅជើងភ្នំភ្លៀងបំព្រាំសែនវេទា   ខ្លះចោលម្ដាយចាស់ជរានាជើងភ្នំគួរស្រណោះ ។

ផ្លូវឆ្ងាយដាច់ស្រយាលយប់ដេកហាលភ្លៀងនិងខ្យល់   រងាញាក់ស៊ើរហល់រកភ្លើងគល់រលត់អស់
មូសសុចច្រើនពន់ពេកឥតបានដេកបន្តិចសោះ   សំពត់អាវទទឹកអស់គ្មានស្ងួតសោះសើមវាល់ព្រឹក។

លុះឧទ័យព្រះសុរិយាហើយនាំគ្នាចរចេញខ្ទី   ដល់ភ្នំត្បែងមានជ័យរមូលផ្ទៃញ័រគគ្រឹក
អស់កម្លាំងឈប់សម្រាកដោយលំបាកយ៉ាងពន្លឹក   ឃ្លានបាយក្រហាយទឹកញ័រល្ងិចល្ងឹកដោយហត់នឿយ។

ដើរដេកផ្ទាល់ផែនដីតាមដងព្រៃក្បែរជើងថ្នល់   ជិតពីរខែស៊ើរដាច់ខ្យល់ក្រែងមិនដល់ផ្ទះវិញឡើយ
ខោអាវថ្មីគ្មានសល់សោះដូរស៊ីអស់តាមផ្លូវហើយ   គ្មានទាំងកន្ទេលខ្នើយដេកកើយដៃអស់សង្ឃឹម ។

មិនអាចទ្រាំក៏នាំគ្នាកៀសអាត្មាប្រថុយស្លាប់   ផ្សងព្រេងស្វែងរកក័ព្វត្ដោះពាយព្យទិសបស្ចិម
ដើរវាងថ្នាំយាមផ្លូវត្រូវលុយទឹកឆ្ងាយសន្ទឹម   គេចខ្លួនផុតមានសង្ឃឹមត្ដោះបស្ចិមខំយាត្រា ។

ដល់ស្រុកស្រីសោភ័ណស្កុនដំណើរច្រើនរាត្រី   ទម្រាំដល់ជំរំថ្មីភ័យតាមផ្លូវជាច្រើនគ្រា

---

[3] ១-គារុត គឺរង្វាស់បុរាណ មានប្រវែង ២០០០ព្យាម គឺ១០០សិន ។ មួយព្យាម គឺមានចំនួនមួយកាងដៃ គឺប្រវែងបួនហត្ថ ។

[4] តាន់គិមអ៊ានខំរែកកូនពីរ ឈ្មោះនាងផង នាងភាពដែលកើតពោគកញ្ញើលទាំងពីរ។

[5] ជីតាឈ្មោះហូអ៊ីវចាយ ដាក់ឈ្មោះអោយចៅស្រី សាឯមព្រឹក្សា។

ស្នាក់នៅជាងមួយខែព្រួយឥតល្ហែរាល់ទិវា　　　អាវ៉ាសែជនពាលាវ៉ារឹបជាន់ឥតប្រណី ។

ពួកបិសាចក្នុងជំរំព្រាំខ្មែរថៃវ៉ាបំភ័ន្ត　　　បំភ័យប្រជាជនមិនឲ្យចូលទៅស្រុកថៃ
ឃាត់ឃាំងប្រជាជនទុកធ្វើឈ្នាន់សម្រាប់គែ　　　លក់អំណោយយកកម្រៃធ្វើសេដ្ឋីសម្រាប់វ៉ា ។

អន្តរជាតិរដ្ឋបាលថៃប្រោសប្រណីនាំយកឡាន　　　ទៅដឹកជនភៀសប្រាណរាប់រយឡានចូលភាព
អ្នកខ្លះមិនហ៊ានចេញដោយចាញ់កលល្បិចពួកវ៉ា　　　លុះដល់ខ្មាំងវ៉ាយប្រហារទើបនាំគ្នារត់រចល់ ។

ជនភៀសខ្លួនដូចជាចក រសាត់កកក្នុងទន្លេ　　　គ្មានទីស្ថានស្ថិតស្ថិរតែងតែរេទៅតាមខ្យល់
ផ្សងព្រេងក្នុងជលសាក្រោមបញ្ជានៃកម្មផល　　　ខ្លះត្រូវស្លាប់ខ្លះនៅសល់ខ្លះឡើងដល់ស្ថានសួគ៌ា ។

គឺស្លាប់ដោយពួកព្រៃចោរចង្រៃជាច្រើនក្រុម　　　ច្បាំងគ្នាដណ្តើមជំក្នុងជំរំក្រៅនានា
ទ័ពយួនក៏ចូលវ៉ាយភៀរយករាស្ត្របានច្រើនគ្នា　　　រុញច្រទ្បប់ទៅកម្ពុជាស្វ័យត្រានវ៉ាប្ញូន់យកអស់ ។

សម្រាតយកទាំងអាវខោគ្មានអាសូរខ្មែរដូចគ្នា　　　ផ្តាច់ផ្តិលទាំងជីវ៉ាស្លាប់ត្រៀបត្រាគ្មានស្រណោះ
ពួកប៉ុលពតក៏វ៉ាភៀរដណ្តើមគ្នាបែកខ្ញែកអស់　　　ជនកម្ពុជាត្រូវវេទនាមិនចប់សោះព្រោះអាខ្មៅ ។

គ្រោះអាសន្នក្នុងគ្រានោះសូរគ្រាប់ផ្ទុះខ្ទាំងអនេក　　　ជ្រួលច្របល់គ្មានបានដេករែកស្ពាយរត់គ្មានទីដៅ
ស្លាប់របួសច្រើនពេកណាស់ខ្លះស្លាប់កូនសូន្យទាំងចៅ　　　ទារកខ្លះស្លាប់ម៉ែឪនៅកំព្រាក្នុងស្មសាន ។

អង្គការកាកបាទខំខ្មីឃ្លាតទៅសង្គ្រោះ　　　ដឹកយកអ្នករបួសមកព្យាបាលជាច្រើនឡាន
ព្រមទាំងកូនកំព្រាអនាថាទាំងប៉ុន្មាន　　　ចូលជំរំដោយប្រោសប្រាណបានក្សេមក្សាន្តផុតពីទុក្ខ ។

ឧបត្ថម្ភគ្រឿងបរិក្ខានិងអាហារទាំងថ្នាំឆ្អិន　　　ដល់ជនឥណ្ឌូចិនដែលភៀសខ្លួនរកក្តីសុខ
ខ្លាចរបបនៃកុម្មុយនិស្តហើយគេចជៀសរត់ចោលស្រុក　　　ដើម្បីឲ្យផុតទុក្ខរត់សម្រុកចូលស្រុកថៃ ។

ទោះយួនបាញ់ស្កាត់យ៉ាងណាក៏មិនរារួញថយក្រោយ　　　គ្រាប់មីនផ្ទុះក៏ដោយរុលមិនថយទាំងប្រុសស្រី
ពុះពារប្តូរស្លាប់រស់ឆ្ពោះទៅរកលោកទីបី　　　នឹងកសាងជីវិតថ្មីរកសេរីភាពថ្លៃថ្លា ។

ខំទ្រាំច្រើនខែឆ្នាំស៊ូវេទនាកម្មក្នុងជំរំ　　　រដ្ឋបាលថៃឃួបឃុំសៀមធាក់ច្រំឥតមេត្តា
ខ្លះត្រូវវ៉ាយសម្លាប់ប្លន់យកទ្រព្យរាល់មាសា　　　ស្ទើរតែរាល់ទិវារំលោភគ្នាទាំងបំពាន ។

ជំរំឡុមភីនីទីអវសាននៃស្រុកថៃ　　　អាប់អួខ្ទាំងពេកក្រៃដេកផ្ទាល់ដីដូចតិរច្ឆាន
ទឹកជ្រាំជាំកខ្វក់ស្អុយលាមកពេញទីស្ថាន　　　មូសច្រើនខាំរំខានក្រហាយប្រាណអន្ទះសា ។

លុះបានឡើងយន្តហោះផ្ទោះចេញផុតពីដីថៃ　　　បីដូចសត្វបក្សីរួចពីដៃព្រានពាលា
ហើរស្វែងរកសេរីក្នុងភពថ្មីរដ្ឋនានា　　　ខ្លះបានដល់ម៉ានីឡាតាមយថាកម្មទ្រទ្រង់ ។

រដ្ឋបាលហ្វីលីពីនឥតបៀតបៀនជនភៀសខ្លួន　　　គឺលាវខ្មែរនិងយួនគេថែថួនដោយផ្ចិតផ្ចង់
ព្រមទាំងជនជាតិគេរាប់អានខ្មែរដោយស្មោះត្រង់　　　ក្នុងជំរំមានព្រះសង្ឃលោកទ្រទ្រង់ពុទ្ធសាសនា ។

ខ្លះទៅម៉ាឡេស៊ីអូស្ត្រាលីស្រុកបារាំង　　　សហរដ្ឋអាមេរិកាំងមានកម្លាំងខ្លាំងមហិមា
ដឹកយកជនភៀសខ្លួនលាវខ្មែរយួនចូលភារា　　　ច្រើនសែននាក់ដោយគណនាឲ្យនៅជាអចិន្ត្រៃយ៍ ។

ឃើពុនអ៊ីតាលីស្វីសអូទ្រិសអាឡឺម៉ង់　　　បែលស៊ិកនូវែលសឺឡង់តៃវ៉ាន់ហុងកុងសឹង្ហបូរី
អង់គ្លេសកាណាដាឥណ្ឌូណេស៊ីប្រទេសថៃ　　　ជួយស្រង់សត្វពីជលស័យរួចពីភ័យដោយករុណា ។

គុណូបការៈនៃសហប្រជាជាតិ　　　អង្គការកាកបាទមានគុណធ្ងន់ដ៏មហិមា
បានស្រង់សត្វដែលលិចលង់សោកក្នុងមហាជលធារ　　　លាវវៀតណាមនិងកម្ពុជាដោយព្រហ្មវិហារធម៌ទាំងបួន ។

សូមសង្ខេបស្ទេះសេចក្តីដោយបទខ្លីត្រឹមនេះចុះ　　　ជនានុជនទាំងស្រីប្រុសចាំទុកចុះកុំភ្លេចខ្លួន
របបព្រៃខ្មែរក្រហមបានចារឹកទុកជាក្បួន　　　ប្រវត្តិសាស្ត្រផ្តាំតកូនដល់ចៅទួតលួតលា[6]អើយ ។

យើងខ្ញុំជនភៀសខ្លួនមានចំនួនប្រាំមួយនាក់[7]　　　ត្រូវសៀមដេញទម្លាក់ភ្នំដងរែករួចម្តងហើយ
លើកទីពីរតស៊ូទៀតចូលស្រុកសៀមមិនរាងឡើយ　　　ទម្រាំបានដល់ត្រើយត្រូវអស់ពេលពីរវស្សា ។

នៅក្នុងឆ្នាំមួយពាន់ប្រាំបួនរយប៉ែតសិបមួយ　　　ជប់ប្រាំពីរផុតទុក្ខព្រួយនៅកណ្តាលខែកក្កដា
ត្រូវបានជិះយន្តហោះផ្ទោះចេញផុតពីម៉ានីឡា　　　ចូលមកដល់អ៊ុយអេះអាមហាប្រទេសលោកសេរី ។

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់លោកប្អូនសុវណ្ណជា　　　ដែលបានរ៉ាប់ធានាយកយើងខ្ញុំដោយមេត្រី
ឲ្យបានមករស់នៅក្នុងប្រទេសលោកទីបី　　　បានផុតពីទុក្ខភ័យមានសេរីភាពថ្លៃថ្លា ។

និពន្ធដោយ

ឆាន់ លិ
ទីក្រុងឡូវែល, រដ្ឋម៉ាស្សាឈូសែត, សហរដ្ឋអាមេរិក គ.ស. ១៩៨២

---

[6] ត្រង់នេះគឺចង់សំដៅលើញាតិទាំងប្រាំពីរសន្តាន គឺ (១)ជីដូនជីតា (២)មាតាបិតា (៣)កូន (៤)ចៅ (៥)ចៅទួត (៦)ចៅលួត និង(៧) ចៅលា។
[7] ក្រុមគ្រួសារទាំងប្រាំមួយនាក់នោះ គឺតាទីវស៊ីមវាន់ ហៅវាន់លី, ហូបានហូ, នាងកែវ, នាងគង់, លីឈីវប៊ី, និងម៉ាតាន់ស៊ា។